

Arrest

nr. 257 840 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 20 mei 2021 met nummer 254 783 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 december 2019 een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is zijn Nederlandse oom.

1.2. De verwerende partij neemt op 27 maart 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden betekend middels een bijlage 20. Deze bijlage 20, die thans wordt bestreden, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van 10.12.2019 werd ingediend door

[B.A.] [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd [...]

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 10.12.2019 voor de vierde keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon met name zijn oom zijnde [B.A.], van Nederlandse nationaliteit met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis §2 bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd

- bewijs van geldstortingen via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 07.03.2014, 15.12.2014, 09.03.2015, 09.11.2015, 04.01.2016, 03.02.2017 en 10.05.2017. Voor zover deze betalingen, die met afkomstig zijn van de referentiepersoon, dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient te worden vastgesteld dat deze stortingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

- « attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°62/M/19 dd 107/GM/20 dd 17.01.2020 » en « Attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2019 nr 84T3M dd 14.01.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter met kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie van na de aankomst van betrokkene in België. Deze attesten zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Documenten met betrekking tot inkomsten van de referentiepersoon (inkomsten 2018 en overzicht van stortingen van loon voor de periode januari - maart 2020. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België en kunnen dan ook met aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- attesten van het ocmw dd 11.02.2020 waarin wordt verklaard dat noch betrokkene noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen

- Een verklaring van inschrijving bij de mutualiteit De Voorzorg voor zowel betrokkene als de referentiepersoon (dd. 10.02.2020) Echter een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft met dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging en kan met aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag. Het feit dat de referentiepersoon zelf verzekerd is, zegt niets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de drie vorige aanvragen gezinshereniging dd. 09.05.2018, 20.12.2018 en 20.06.2019 (bijlage 20 dd. 07.11.2018, 20.05.2019, 09.10.2019).

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 13.11.2003 ononderbroken in België. Van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is dus geen sprake

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor haar komst naar België. Er werd aan de hand van de loonbneven van de referentiepersoon ook onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 09.05.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen Immers louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is. heeft met automatisch tot gevolg dat hij/zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, met op deze in het land van herkomst of origine

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt met afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus met afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort met tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide met als argument worden aangehaald waarom het bevel met zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dit wegens een gebrek aan het wettelijk vereiste belang, verwijst de Raad naar het gestelde in het tussenarrest van 20 mei 2021 met nummer 254 783. Hierin werd vastgesteld dat verzoeker, gelet op de omstandigheden die zijn zaak kenmerken, nog een belang bij huidig beroep kan laten gelden voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, werd in voormeld tussenarrest geoordeeld als volgt:

“De beschikking werd ter terechtzitting niet weerlegd waar hierin wordt gesteld:

‘Bovendien heeft de verwerende partij bij de beoordeling van de zesde aanvraag ook een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen dat overeind blijft vermits verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen de bijlage 20 van 19 november 2020. De Raad ziet niet in welk nut de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker kan opleveren’.

Verzoeker heeft derhalve de grond van de beschikking van 18 februari 2021 niet weerlegd voor wat betreft het belang bij het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De beschikking blijft op dit punt dan ook overeind.”

Het beroep is derhalve onontvankelijk, in zoverre het is gericht tegen het in de bijlage 20 geïncorporeerde bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep, in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat hij tevens een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"Verzoeker diende op 10.12.2019, in de hoedanigheid van een 'ander familielid', een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet:

"Art 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2,2°

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt:

"(...) de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Dat verzoeker echter op 31.03.2020 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat hij niet zou hebben voldaan aan de vereiste voorwaarden. Volgens verweerder zou verzoeker niet aangetoond hebben dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst en dat er aan de hand van de loonbrieven van de referentiepersoon onvoldoende werd aangetoond dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EC alle relevante bewijzen in aanmerking moet worden genomen voor de beoordeling van het "ten laste" zijn.

Dat in deze richtlijn geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond. Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Het Hof van justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia en Reyes . Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Hoewel het in casu niet gaat om een descendent, kan men toch de interpretatie van het begrip 'ten laste zijn' toepassen. In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

In het geval van verzoeker blijkt duidelijk dat aan de voorwaarde van 'ten laste zijn' voldaan is. De voorwaarde van ten laste werd zoals vermeld in de bestreden beslissing onder meer bewezen door een reeks geldoverschrijvingen via Western Union daterend van 2014 tot 2017. De nood aan financiële en materiele ondersteuning vanuit verzoekers' kant bestond aldus vooraleer hij naar België kwam. In de periode dat verzoeker in Marokko verbleef werd hij zowel financieel als materieel ondersteund door de referentiepersoon. Aan verzoeker werd geregeld een bedrag overhandigd die ervoor moest zorgen dat verzoeker in zijn basisbehoefte werd voorzien.

Verzoeker heeft aan de hand van de geldstortingen duidelijk aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag in Marokko ten laste was van de referentiepersoon. Verweerders' stelling dat er aan de hand van de loonbrieven van de referentiepersoon onvoldoende werd aangetoond dat verzoeker voorafgaand

aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon slaat aldus nergens op.

Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon is zeker sprake. De referentiepersoon stond in voor de basisbehoefte van verzoeker en droeg alle financiële kosten van verzoeker in het land van herkomst. Niet enkel in Marokko is de afhankelijkheidsrelatie zichtbaar, ook in België blijft verzoeker zowel financieel als materieel ten laste van de referentiepersoon. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat verzoeker sedert 2018 deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en daar gedomicilieerd is. De referentiepersoon heeft voldoende bestaansmiddelen om ervoor te zorgen dat verzoeker niet ten laste moet vallen van de openbare overheden

In de bestreden beslissing stelt verweerder tevens dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn. Verzoeker wenst hierbij te wijzen op een arrest van 26 oktober 2018 waarin Uw Raad geoordeeld heeft dat het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is. Het feit dat aan verzoeker geregeld geld werd overgeschreven is reeds een indicatie dat verzoeker onvermogen was. Verzoeker heeft geen eigendommen noch inkomen in Marokko (of elders) en was afhankelijk van hulp van buitenaf.

De beslissing werd onvoldoende gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht lijkt voorhanden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft nochtans de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden tot weigering van verblijf in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet aantoonbaar voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker overgemaakte stukken en gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Verzoeker toont niet aan dat de motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

3.5. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’, stelt verzoeker terecht dat kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). Ook in de nota met opmerkingen wordt hiernaar verwezen. In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

3.6. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

3.7. Zoals verzoeker terecht stelt, vermag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

3.8. De Raad kan enkel vaststellen dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht voor familieleden die *“ten laste zijn”* van de referentiepersoon, waarbij dit zoals reeds gezegd impliceert dat er vanuit het land van herkomst sprake dient te zijn van een noodzaak van financiële of materiële ondersteuning om in de basisbehoeften te voorzien omdat men dit zelf niet kan. Aangezien de financiële ondersteuning derhalve dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om in de basisbehoeften te kunnen voorzien – en niet een louter financiële bonus op eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat wordt aangetoond dat verzoeker in het land van herkomst op deze sommen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verweerder heeft geoordeeld

dat de stortingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn, zodat niet blijkt dat verzoeker op deze bedragen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze werden aangewend voor overige doeleinden. Verzoeker toont niet aan dat de door verweerder gedane afweging kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is of strijdig is met de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet door louter te benadrukken dat hij een reeks geldstortingen heeft overgemaakt “*daterend van 2014 tot 2017*” en de overtuiging te ventileren dat “*onder meer*” hierdoor de voorwaarden van ‘ten laste’ te zijn werden bewezen. Ook door louter te poneren dat “*De nood aan financiële en materiele ondersteuning vanuit verzoekers’ kant bestond aldus vooraleer hij naar België kwam. In de periode dat verzoeker in Marokko verbleef werd hij zowel financieel als materieel ondersteund door de referentiepersoon. Aan verzoeker werd geregeld een bedrag overhandigd die ervoor moest zorgen dat verzoeker in zijn basisbehoefte werd voorzien. Verzoeker heeft aan de hand van de geldstortingen duidelijk aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag in Marokko ten laste was van de referentiepersoon. (...) Van een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon is zeker sprake. De referentiepersoon stond in voor de basisbehoefte van verzoeker en droeg alle financiële kosten van verzoeker in het land van herkomst.*” kan hij de door verweerder gedane afweging van de geldstortingen niet aan het wankelen brengen.

3.9. De Raad kan verder niet anders dan vaststellen dat verzoeker geenszins concreet ingaat op de volgende overwegingen:

“- attestation de non-imposition a la TH-TSC nr°62/M/19 dd. 107/GM/20 dd. 17.01.2020 en « attestation de revenu global imposé au titre de l’annee 2019 nr.84/GM dd 14.01.2020 vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie van ná de aankomst van betrokkene in België. Deze attesten zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging ;

- een verklaring van inschrijving bij de mutualiteit de Voorzorg voor zowel betrokkene als de referentiepersoon (dd. 10.02.2020) Echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als een ten laste zijn in het kader van huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag. Het feit dat de referentiepersoon zelf verzekerd is, zegt niets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon. [...]”

3.10. Louter poneren dat hij in Marokko geen eigendommen noch een inkomen had, volstaat niet om de voormelde afwegingen aan het wankelen te brengen. Waar verzoeker, onder verwijzing naar een arrest van de Raad, tracht aan te tonen dat het bewijs van onvermogen slechts bijkomstig is, benadrukt de Raad vooreerst dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers betoog getuigt van een zeer selectieve lezing van voormeld arrest. De feiten die aan het geciteerde arrest ten grondslag lagen – waarbij er sprake was van een duurzame financiële ondersteuning gedurende meerdere jaren, voor kosten van het levensonderhoud van een student – zijn te onderscheiden van deze die in huidige zaak voorliggen. Minstens toont verzoeker niet aan dat het om gelijkaardige feiten gaat. Het arrest stelt ook nergens dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Wel kan hierin worden gelezen: “*Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip “ten laste” zijn in hooforde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.*”

3.11. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf kan voorts worden gelezen:

“Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (inkomsten 2018 en overzicht van stortingen van loon voor de periode januari- maart 2020. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoend bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Verzoeker kan niet zonder meer stellen dat dit motief op niets slaat. Verweerder heeft op pertinente wijze vastgesteld dat de loonbrieven dateren van na verzoekers aankomst in België, zodat deze stukken

niet kunnen worden aanvaard. Aangezien het “*ten laste zijn*” betrekking dient te hebben op de situatie in het herkomstland, voorafgaand aan de verblijfsaanvraag (zie punt 3.5.), is de beoordeling van verweerder wel degelijk relevant en correct. Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift, dat hij ook in België zowel financieel als materieel ten laste is van de referentiepersoon en dat hij sedert 2018 deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon alwaar hij gedomicilieerd is, is dan ook – zoals tevens terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf – evenmin dienstig in het kader van huidige verblijfsaanvraag.

3.12. Gelet op het bovenvermelde is de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet strijdig met de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet en blijkt ook niet dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is tewerk gegaan bij de beoordeling van de door verzoeker overgelegde stukken. Het andersluidend oordeel van verzoeker volstaat niet om deze beslissing aan het wankelen te brengen.

3.13. Wat betreft de in de hoofding van het middel aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, werd hierboven reeds vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf, kan alleen worden opgemerkt dat deze beslissing geen verwijderingsbeslissing is, zodat voormelde wetsbepaling niet dienstig in dit verband kan worden opgeworpen. Alleszins wijst de Raad erop dat ook elke uiteenzetting ontbreekt over de wijze waarop deze bepaling zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA